

IV.

Han gik ned ad den knirkende Loftstrappe, gennem Forstuen og ud af en Laage ved Siden af Hovedbygningen for gennem Haven at naa ud paa fri Mark.

Næppe var han imidlertid kommen forbi den første, store Græsplæne, før han hørte, at nogen kaldte paa ham.

Det var Frøken Ragnhilds Stemme.

Han blev lidt ærgerlig. Han vilde i dette Øjeblik helst være alene — og det var med en noget mut Mine, han vendte om og gik tilbage.

Frøken Ragnhild kom imod ham oppe fra Verandaen — endnu klædt i sin lysblomstrede Formiddagskjole med det stramt snørede, langt nedløbende Liv. Idet hun steg ned ad Verandaens Trappetrin, saa' man under Nederdelens Kant et Par spidsnæsedede Lakske med Remme. Over Skuldrene og lidt ned paa Armene laa et blegblaat Shawl, der foran Brystet var knyttet i en løs Knude. Paa hendes brunrøde, krusede Haar sad en kæmpemæssig Straahat, opkrattet i Nakken og fæstet med en Agraf.

„Maa jeg tale to Ord med Dem, inden De